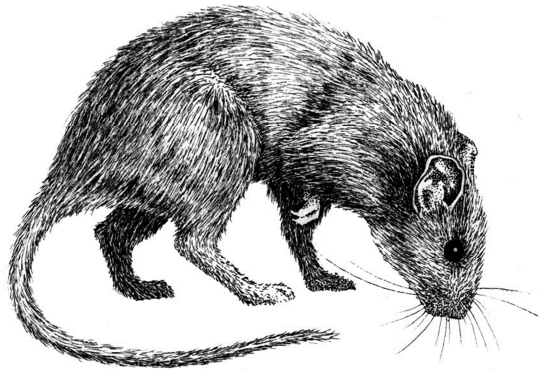

Rotter

Fem korte historier

Af Martin Schjönning

Indhold

Fødsel

Èguĩ

Ofre

Animalia

Transcendens

Til min kollega Jonas Wilmann, der slap rotterne ud af fælden.

Fødsel

Og så sad vi på et spillested uden navn, af den slags hvor musikerne blev betalt med øl, og hvor ens sko klistrede fast til gulvet, lige meget hvor på stedet man befandt sig. Og bartenderen var den fuldeste af os alle sammen. Findes den slags steder stadig? De serverede snurrekaffe direkte fra maskinen og lunkne dåsebajere uden banderole og ikke meget andet. Og figurerede næppe på myndighedernes lister over udskækningssteder. Lange bænke ved lange borde, rå betonmure med graffiti og indtørrede, mejselfaste plamager i hjørnerne, foruden en scene der bestod af seks EU-paller, holdt sammen af gaffatape og gode intensioner.

Lokalet var helt fyldt med røg og larm da vi kom ind fra kulden. Det var en overvældende trykkogertemning, som vi sank ind i. En atmosfære af livlig fordærv og fræsende punkrock. Det første mine øjne registrerede gennem de tykke tåger af tjald- og tobaksrøg, og oppisket skarn fra moshpitten var to ... mennesker ... der parrede sig under et bord. Alle andre ignorerede dem. I den anden ende af rummet blev en dreng behandlet for et bredt sår i hovedet efter mødet med en af salens cementsøjler.

Vi skaffede en bakke øl fra baren. Vi rullede joints og tændte dem og føjede til røgskyen, som var måden man gjorde det på den slags steder, hvor alle inhalerede i fællesskab og delte hinandens spøgelse, som to nære venner ville bytte koner. Vi grinede og smagte på hverandre og sendte jointen på omgang mellem læber, varme og våde af kådhed. Og så dukkede han op.

Han var en af de der overleve, der trods al sandsynlighed stadig eksisterer. En livsform der hjemsøger netop den slags steder. Som et dovent, forædt møl søgte han mod det lys som stedet udsendte, og som kun han kunne se. Han var i joggingtøj der, misfarvet og solbleget, posede ud over hans laskede vom og flabrende lår. Hans ansigt lignede en porcelænstallerken fyldt med dampende afføring: Blegt og glinsende, med vild, bæbrun skægvækst og møntstore, lodne modernmærker.

Engang havde han sikkert kørt stilen - hvad den end var mens han levede. Men som årene havde slidt sig gennem hans organer og selvrespekt var han åbenbart gledet ind i en apatisk symbiose med det bløde, løse bomuld der kunne rumme hans enorme korpus og byrden af hans selvhad. Han stank af gammel sved - harskt og hengemt. Vi skulede til ham fra vores pladser i fællesskabet, da han satte sig ved vores bord. Han mindede os om en svulst der pludselig var groet frem på vores krop.

I lang tid forsøgte vi at ignorere ham væk – igen ligesom en svulst – ved at holde samtalen inden for emner han umuligt kunne følge med i. I vores røde øjne var han der ikke - der var kun os. Men han nægtede at underordne sig, selv denne basale spilleregul. Han smiskede hundeaagtigt og smaskede med sin mund, der underligt automatisk talte, ikke *til* os, men *på* os.

Pludselig trak han et dyr op fra sin bukselomme. Et aflangt, pelset dyr i samme farve som hans skæg. En rotte. Den dirrede over hele dens udspilede krop - den var lige så fed og deform som ham. Han lagde den på bordet, hvor den krummede sig sammen til en bævrende hårbolle. Så smilede han bredt til os med sin beskidte mund. Han manglede to tænder i overmund. Resten var gule.

Vi prøvede, men kunne ikke overse ham nu. Eller det lille aparte dyr der panikslagen over den skærende støj fra scenen og de råbende gæster, klyngede sig til den fedtede bordplade, som en skibbruden klamrer sig til et stykke drivtømmer.

Vi skiftede taktik og stirrede nu på ham med åbenlys afsky ... og fascination. Vi søgte at ydmyge ham med vores dømmende blikke. Håbede at hans skam ville nå en form for mageløst, hidtil uset niveau, så han ville forlade os. Plage nogle andre. Lade os være. Men han var uden nåde.

Han prikkede til rotten med en kort, tyk finger. Den peb. Han greb om den med tommel- og pegefinger og trykkede den på siderne. Frygten lyste ud af dens sorte, punktumøjne og den hvinede højfrekvent. Så begyndte der at pible væske ud af dens bagende. Dyret krummede sig sammen om sig selv, i en slags krampe, og en nøgen, fosterfedtindsmurt rotteunge flød ud af dens sorte skød.

Vi trak os tilbage i væmmelse. Rotteungen rullede rundt på bordet i blinde og følte for sig med underudviklede hårløse poter. Rotteejeren holdt det ynkelige moderdyr nede, presset mod bordpladen, mens hun rakte ud efter sin unge med tungen. Han pressede igen på dens flanker, og en ny unge gled ud. Og endnu en. Hjælpeløse ormede de sig rundt, dirrende af kulde og angst for det ukendte.

Han kiggede op og sikrede sig at vi ikke så bort. At han havde vores fulde, udelte opmærksomhed. Han blev ikke skuffet. Vi var tryllebundet af det frastødende fødselsmirakel der udspillede sig for øjnene af os. Så greb han den førstefødte, i halestumpen, mellem to sorte negle. Han holdt den sprællende skabning op i det dårlige lys, som fremviste han en sjælden, smukt facetteret ædelsten. Så puttede han den i munden og tyggede sammen om den spæde, kødfarvede krop. Det næsten uhørlige plop det gav lød som et riffelskud i vores ører. Overdøvede musikken - overdøvede vores tanker! Lyserødt savl pibede ned over hans hage, og hans smil blev bredere.

Vi ønskede at se bort nu, mere end vi nogensinde havde ønsket os noget som helst. Vi ønskede at komme væk fra disse modbydelige væsner. Vi ønskede at kaste op. Men vi sad som naglet til bænken, hypnotiseret af sumpmenneskets bizarre, ubegribelige forestilling.

Han samlede den næste dryppende rotteunge op, knuste den mellem sine kindtænder, tyggede nærmest eftertænksomt en stund og slugte den. Derefter fulgte den sidste. Moderen lå stille nu. Udmattet af fødslen og fanget i en form for primitiv, biologisk sorgtilstand der sugede de sidste kræfter ud af hende.

Vi så til mens han, stadig smilende, førte en dåseøl op til sin blodige mund og skyllede rotteynghen ned. Små sorte stubbe viste sig nu omkring hans næse. Det var som om lyset omkring ham forsvandt gradvist. Snart lå mørket over hans øjne.

Da han sænkede dåsen igen var hans fortænder blevet længere. Krumme elfenbensknive med skarpe, smalle klinger. Hans sporadiske skæg havde bredt sigt fra kinderne, helt op i panden.

Metamorfosen standsede. Den halvfærdige menneskerotte smilede endnu sit sindssyge smil og så på os, som en tryllekunstner, med begejstringen brændende bag sine sorte, runde øjne.

”Jeg er der snart” udbrød han, med pibende stemme. ”Og når jeg er færdig bliver det mig der kigger på Jer. Se det i øjnene: Vi er mange flere end I er.”

Èguĩ

”Thi kendes for ret ...” kaglede den mindste og grimmeste af bødlerne, i en hysterisk parodi på en dommer. Men der havde aldrig været en retssag. Der var aldrig ført vidner. Der var slet ingen vidner at føre eller udspørge. Alt var tabt.

”... tiltalte kendes hermed skyldig i frådseri og grådighed, hvorfor det er ...” Bøddelen og hans makker brød sammen af grin. Lyden af deres slimede, skramlende latter blev kastet gennem den endeløse kælder, der spredte sine fangarme i alle retninger omkring dem. Latterens vildfarne ekkoer blandede sig med langtrukne skrig og store maskiners rumlen.

Den mindste og grimmeste bøddel fik med stort besvær kontrol over sig selv igen. Hans øjne glødede næsten – som ulmende bålglas – i halvmørket, så forbumlet var han af opium og risbrændevin.

”... hvorfor det er den kejserlige rets privilegium og pligt ...” – ved ordet ”pligt” begyndte den anden bøddel at fnise og ryste på hovedet. Hans skaldede isse drev af sved. Skæret fra kammerets få lamper og fakler – og de forfærdende åbne ildsteder – kærtegnede hans koparrede ansigt.

Manden på pinebænken vred sig. Hans hals snørede sig sammen i angst, men også af overanstrengelse. Han kunne smage blod bagerst på tungen, hver gang han blot forsøgte at hæve stemmen, så meget havde han skreget. Desperat efter at udtrykke sig, men sanseløs af frygt, hev og sled han automatisk i lænkerne. Hænderne åbnede og knyttede sig krampagtigt. En brændende smerte skød op gennem armene da sårene fra hans afrevne negle sprang op på ny.

Pludselig blev de to bødler tavse. Manden på bænken så forvildet op og forsøgte at gennemtrænge det permanente halvmørke der herskede i kasematterne under paladset. Bødlerne trak sig ydmygt væk fra rummets midte, hvor han lå udstrakt og lænket til bænken. De gled sammen med skyggerne, som spøgelser der endelig havde opnået deres anden og endelige død.

Ind i rummet trådte en lille, bred skikkelse. Hjulbenet og senet og med ansigtet gemt bag et snavset skæg. En sved- og blodpletet læderkalot dækkede hans isse, men intet var gjort for at skjule det skrigende lyserøde virvar af smeltet arvæv der havde udskiftet hans højre øje.

Manden på bænken begyndte at mumle forhastede, usammenhængende bønner til forfædrene og til Yen-lo-wang – dødsjuden, Helvedes dommer – men ingen ånder lyttede. Ingen kom og udfriede ham fra de kommende pinsler. Manden på bænken vidste hvad der ventede.

Han kunne se sin skæbne genspejlet i den nyankomnes manglende øje. Han var manden uden navn – en dæmon med mongolsk blod i årerne, der havde solgt sig selv til kejseren. Han var Ham-der-undfanger-èguĩ. Og han spildte ikke tiden med snak.

Tavs, som jægeren der følelsesløst, men nænsomt befrier en due fra en snare, kun for at brække dens nakke, gik Ham-der-undfanger-èguĩ i gang med at arbejde. De to menige bødler så til fra skyggerne – med al tydelighed ivrige efter at lære fra en sand mester.

Med et prust løftede halvmongolen en enorm kedel-lignende genstand op fra gulvet. Hans bryst- og armmuskler spændtes og gav sig tydeligt, men ansigtet forblev dødt og udtryksløst. Kedlen var halvkugleformet og havde et stort hul i bunden og tre usædvanlige kasser naglet til overfladen. En lille lem, med smukt udførte hængsler, sad mellem to af kasserne.

Manden på bænken vandede sig da kedlen ramte ned i hans mave og slog al luft ud af ham. Ham-der-undfanger-èguĩ ventede tålmodigt til manden fik vejret igen. Så fandt han en sæk frem og holdt den op i lyset. Det brune, skjoldede stof bugtede sig, som var sækken et levende, leddeløst dyr, der blindt sloges mod en usynlig modstander. Med grusom tålmodighed rakte Ham-der-undfanger-èguĩ ned i den og trak den første rotte op.

Hele kammeret begyndte at snurre rundt for manden på bænken. Han fik kvalme, men havde intet tilbage i sin før så imponerende mave. Vommen var tom, og hang som en død vandmand ud over siderne af hans krop. Hans forsøg på at kaste op gjorde intet, andet end at sende bitter, brændende galde op i hans svælg.

Halvmongolen åbnede den lille lem i kedlen med sin frie hånd. Rotten – et splejset, tydeligt udsultet dyr – vred sig i den anden, men han holdt godt fast. Lynsnart jog han gnaveren ned gennem lemmen, slap den og lukkede kedlen igen. Manden på pinebænken raspede et skrig af sig da rotten begyndte at kravle rundt på hans mave. Dens små hårde kløer føltes kolde mod maveskindet. Dens beskidte snude, der vibrerende undersøgte ham, stykke for stykke, var til gengæld våd og varm.

Ham-der-undfanger-èguĩ hev endnu en rotte frem. Han viste stadig ingen følelser overhovedet, som om situationen slet ikke vedkom ham. Behændigt føjede han rotte nummer to til kedlen. Det forsatte indtil kedlen var fuld og rotterne føltes som ét samlet, tusindarmet væsen mod maven. De peb skingert inde bag metallet og slog haler og poter mod kedlens inderside.

Halvmongolens brutale fjæs afslørede ingen forbehold, ingen samvittighed. Han var hård som jade og foldet stål. Stadig uden at ytre en lyd gestikulerede han til de to menige bødler, der nu var holdt helt op med at le. De smilede ikke engang, men betragtede mesteren med professionel benovelse, som var han en berømt digter eller kunstner.

Lydigt fulgte de hans fagter og fandt hver deres lange jerntang frem fra værktøjsstativerne langs kammerets frugtdrivende vægge. Med tængerne fiskede de glødende kulstykker op fra de åbne bålgryder. Deres ansigter spændtes i koncentration mens de, under ledelse af Ham-der-undfanger-èguĩ, gelejdede kullene ned i de små kasser på kedlen.

Manden på bænken registrerede at kedlen blev varmere, men ikke nær så meget som han havde frygtet. Efterhånden som de små kasser blev fyldt op forvirrede den udeblivende smerte ham mere og mere. Lige indtil han bemærkede hvor aktive rotterne var blevet.

Gnaverne var ellers faldet en smule til ro. De syntes at være underligt beroliget af det faktum, at de ikke kunne komme ud. Men som temperaturen i metalkedlens indre steg – til hvad der snart måtte være uudholdelige højder – begyndte de at rumstere igen.

De menige bødler så til med en blanding af nysgerrig interesse og forventningsfuld gru, lysende i deres betændte, forsvirede øjne. Den ene mumlede lydløst frem for sig, og det gik op for manden på bænken, at bødlen stod og talte sekunder.

Efter et langt stykke tid – der forekom manden på bænken som adskillige uger – fordrejedes halvmongolens ødelagte ansigt i en utilfreds og utålmodig mine. Han bøjede sig ind over sit offer og gloede olmt ned i den nærmeste kasse med ulmende kul. Hans mund åbnede sig – åbenbarende to rækker af rådne, deforme tænder – og han sugede en gevaldig mundfuld luft ned i lungerne. Han pustede ud, direkte ned på kullene, der gengældte gestussen ved at kaste et skærende rødt skimmer over hans ødelagte, djævelske ansigt.

Rotterne i kedlen forvandlede sig øjeblikkeligt. Fra at være usikre og smådesperate fanger, til at være en frenetisk hvirvelstorm af spidse kløer og lange skarpe fortænder. Manden på bænken var ikke længere opmærksom på sin udpinte strube. Han skreg indtil lungerne var tomme, gispede hakkende efter luft, og skreg derefter igen.

I kedlen havde rotterne netop opdaget den eneste mulige flugtvej, og var i fuld gang med at grave den fri. Med en sydende, rivende lyd sprængte de spidse tænder sig gennem maveskindet, og fortsatte ned gennem tarme og organer, som selvkørende svingbor der var gået amok. Manden på bænken fornemmede hvordan hans tarme blev gnavet over flere steder på én gang, og hvordan deres sparsomme indhold blev blandet til et blævret ælte, sammen med blod og brusk. leveren blev perforeret, hans nyrer gnasket i stykker, men hans bevidsthed nægtede af en eller anden grund at lade ham besvime.

Så han skreg og skreg, i over en time, mens blodet løb ud under kanten af kedelen, og bødlerne jævnlige tilføjede flere kul. Rotterne var vanvittige af klaustrofobisk angst, hede, sult og blodtørst. Først da det første blodindsmurte gnaverhoved tittede ud af siden på ham, gled han over i besvimelsens velsignede glemsel, og kort derefter ind i døden.

Manden på bænken var ikke længere nogen mand og lå ikke længere på en bænk. Nu var han Èguĩ. Og han var ikke den eneste. Rundt om mesterbødlen med det mongolske blod svævede tusind sjæle, ind og ud mellem hinanden – sjæle der klagede sig endeløst og lydløst, af hæventørst og af evig, ustillelig sult.

De var Èguĩ – de sidste diffuse reminiscenser af havesyge dødelige. Sultne ånder der ikke kunne finde hvile og for hvem Yen-lo-wang havde stængt efterlivets porte. De var fanget, som udsultede rotter i en kedel af jern, og deres eneste udgang var manden der havde undfanget dem.

Den senest ankomne af de tusind sjæle studerede sit eget lig uden egentlig interesse. Han klynkede af sult, og ærgrede sig over at se godt kød spildt på skadedyr som rotter. Så fik han øje på Ham der undfangede ham, og smilede saligt, trods den bidende ulvehunger i hans substansløse mave. Med ét var han klar over hvad der ventede denne mesterbøddel efter døden. Han grinede gennem sin tørre gråd og gav sig til at vente.

Ofre

Min lokale guide nægtede at fortsætte allerede adskillige mil før vi nåede landsbyen. I bagklogskabens klare lys var han en mere forstandig mand end jeg. Nysgerrigheden drev mig, må jeg indrømme. Nygerrighed og eventyrlyst; de samme dårskeer der drev mig til at melde mig frivilligt til kolonistyrken. Der drev mig til at investere familieformuen i værdiløse the-optioner. Der i sidste ende drev mig til dette asyl for sindssyge stakler.

Guidens modvilje kom pludseligt og uventet. Hans renommé er pletfrit - så pletfrit som disse leflende halvville nu engang kan opnå. Major Kipling anbefalede ham endda personligt. Det burde derfor have sagt mig at noget var helt galt, da han uden nærmere forklaring opsigte sin stilling, men i min arrogance lod jeg ikke hans overtro påvirke mig. Efter en lang og - skulle det vise sig - formålsløs diskussion rettede jeg min uniform, som jeg har for vane når jeg ønsker at fremstå som et godt eksempel, og steg med så meget værdighed som muligt op på mit muldyr. Jeg efterlod guiden på junglestien hvor han monomanisk reciterede sin hedenske tros mantraer, for at afværge onde ånder.

Kun bevæbnet med en rytterpistol, min sabel og en opkrævning beseglet af guvernøren, begav jeg mig dybere ind i urskoven, hvor en sværm af mosquitoer og andet kryb der umuliggør tilværelsen i dette forbandede land, tog imod mig med stor inderlighed. Bag min kogende vrede over guidens pludselige forræderi opstod en vis bekymring for mandens velbefindende - jeg forestiller mig at det er sådan en jæger har det, hvis en trofast jagthund forsvinder i skoven. Thuggee-kulten var i fremgang på dette tidspunkt, og ofrene til deres sorte gudinde blev fundet overalt i de dage. Manden var ubevæbnet og tydeligvis mentalt forstyrret. Han var dog i langt større sikkerhed end denne ydmyge fortæller.

Mens jeg således fortsatte på egen hånd funderede jeg over målet for min rejse. Landsbyen - der som alle andre af den slags primitive flækker ikke havde noget egentligt navn; ikke i britisk forstand i hvert fald - lå på grænsen af guvernørens land. Efter den fortabte terrænet sig i mil efter mil af ugennemtrængeligt junglekrat, hjemsoget af tigre og kobraslanger. I disse uendelige skove forsvinder enhver fornemmelse af tid og sted. Himlen kan end ikke anes gennem det sammenfiterede løv, og ens høreelse døves. Lyde bliver simpelthen opslugt af den tætte bevoksning. Det er sågar muligt for en enlig elefanttyr at luske sig op på en opmærksom vandringsmand. Mit kompagni fandt engang resterne af en sådan vandringsmand, trampet til uigenkendeligt, blodigt mudder. Jeg hader i sandhed dette uciviliserede land!

Landsbyen var kendt som et velsignet sted. Vel at mærke velsignet efter dette lands standarder, så jeg formodede ikke at det betød det helt store. Her til lands er en by *velsignet* hvis hvert andet spædbarn overlever sit første halvår, eller hvis brønden viser sig ikke at indeholde giftigt vand. Udstyret med en veritabel velsignelse, skulle man tro at det ikke ville være svært for landsbyen at imødekomme guvernørens skattekrav - efter min mening er han alt for eftergivende hvad den slags angår.

Præcis hvordan landsbyen var velsignet herskede der ingenlunde enighed om blandt mine tvivlsomme kilder. Man sagde at byen aldrig havde lidt under de mange, ulykkelige sygdomsepidemier der havde ramt kvæget i alle de omkringliggende småsamfund. Værten i en

opiumsbule fortalte mig, med sine rubinrøde øjne vidt opsærrede, at han kendte en mand på ikke mindre end 130 år, der var vokset op i landsbyen, og at folk på den alder på ingen måde var sjældne der. En blind tiggerske - en af de såkaldte *harijan*, som vi hvide kalder urørlige eller kasteløse - berettede endda at velsignelsens historie er umådeligt lang. Den senile kvindes begreb om tid og matematik, eller for den sags skyld den kristne kalender, var ikke just imponerende, men jeg tolker det således at landsbyen, selv under den forfædelige plage der affolkede Orienten i det 14. århundrede, ikke alene overlevede, men forblev uberørt af de tragedier der florerede omkring den. Den samme plage der senere ankom til Middelhavets kyster og fik navnet Den Sorte Død.

Fordybet i disse okkulte rygter, og svovlende over min guides defaitistiske kujoneri, bevægede jeg mig gennem det grønne helvede. Snart var jeg nødt til at stige af muldyret og trække det efter mig, da den i forvejen smalle sti skrumpede ind til en næsten usynlig dyrevæksel. Min uniformskrave kradsede modbydeligt mod min hals, der var oversået med myggestik og fluebid - en konstant irritationskilde i disse subtropiske egne. Varmen er ulidelig. Den slår sig på hjernen af ethvert civiliseret menneske hernede. Man drukner sig nærmest i frugtsaft da drikkevandet giver frygtelige maveonder. Saften nødsages man til at blande med gin og sirup, for at overdøve bitterheden, men lige lidt hjælper det. Kroppen sveder det ud igen i samme tempo som man kan drikke det. I det mindste virker det også mod skørbug - muligvis det farligste våben dette tilbagestående område kan mønstre mod den britiske krone. Næstefter malaria, naturligvis.

Efterhånden som jeg nærmede mig landsbyen steg luftfugtigheden til det uudholdelige. Jeg ihukom de arme mennesker der omkom i Det Sorte Hul i Calcutta. Hele denne enorme koloni er ét stort sort hul, og dens befolkning er miderne der kravler i de dødes kød. Det sortnede momentalt for mine øjne, men jeg holdt ryggen rank og fortsatte, stadig trækkende det modvillige asen efter mig. Krapylet blev mere og mere umedgørligt, des nærmere vi kom landsbyen. Til sidst måtte jeg tøjre det til et træ, da det fuldkommen nægtede at bevæge sig fremad. Dets hove trak dybe furer i jorden når jeg forsøgte at hale det videre. Jeg piskede løs på bæstet, men lige lidt hjalp det. Det skrydede hysterisk og snappede efter mig med dets kantede tænder.

Højlydt forbandende den dag jeg satte fod uden for mit elskede England trampede jeg den sidste mil alene, og kunne kun håbe at hverken rovvdyr eller lokalbefolkningen berøvede mig mit muldyr. Da jeg endelig nåede frem til målet var jeg forrevet af torne, mine støvler oversprøjtet med rødt, leret mudder, og jeg svedte som en orne i brunst. Jeg udgjorde med andre ord ikke et syn Kronen kunne være stolt af, men jeg indrømmer at jeg på dette tidspunkt var ligeglad.

Den forventede velkomstkomité af vanartede børn udeblev til forbløffelse. Halvmenneskerne der bebor de ydre egne har sjældent, eller ligefrem aldrig, set et hvidt ansigt før, og man er derfor oftest at betragte som en form for attraktion eller forlystelse - som en vanskabning på en markedsplads. Ligeledes udeblev den sædvanlige gruppe af mimrende analfabeter der altid udgør et styrende råd i disse nærmest autonome ravnekroge. Ingen kvinder kom mig i møde med et krus *lassi* - en vulgær saltet mælkedrik som de lokale betragter som guddommelig føde.

Faktisk virkede det som om hele landsbyen var forladt. Jeg trak derfor pistolen, som en sikkerhedsforanstaltning, og begyndte at gennemsege stedet. Selvom byen ikke så ud til at huse mere end et par hundrede indbyggere var den en sand labyrint af smalle gyder og skæve vinkler. Hytter og bladtækkede lader var opført i et kaos der får Londons fattigkvarterer til at fremstå gennemtænkte. Som i alle andre småbyer her var bygningerne faldefærdige og forsømte. De

degenererede indbyggere besidder simpelthen ikke normale håndværkeres stolthed, og i deres barnagtige dovenskab lader de deres egne huse forfalde. Templerne, derimod, der er opført til ære for lige så degenererede forfædre eller grottekse, mangearmede afguder, vedligeholdes altid, og udbygges konstant med mere sølv, flere juveler og lag på lag af ædle træsorter og elfenben.

Det undrede mig af denne grund såre at jeg i virvaret af utætte rønner ikke kunne finde et tempel. Normalt er disse vanhellige kultsteder de højeste strukturer i enhver given landsby. Her var intet meget højere end en normalt proportioneret mand.

Under min eftersøgning fandt jeg ikke et eneste levende væsen. Det var ikke blot indbyggerne der var forsvundet, men også deres skravlede kvæg og deres afpillede høns. End ikke edderkopper eller andet kriblende liv kunne jeg finde, og det til trods for at byen med al tydelighed havde været forladt i dagevis. De åbne krukker folk her bruger til at spise af stod, fyldt med mugnende ris. I andre krukker havde overfladen på vand og risvin samlet et tykt lag af støv. Nogle steder lå halvt udskaarne, nu indtørrede grøntsager stadig på brædder på de stampede jordgulve. I nogle ildsteder ulmede de sidste rester af gløder stadig svagt. Men ikke en flue rørte sig. Ingen maddiker ormede sig gennem de halvspiste *naan*-brød.

Og hvad mere mystisk var: Ingen aber. Langur-aberne i disse egne er normalt aldrig sene til at stjæle mad fra mennesker - ikke engang når menneskerne sidder med maden i hånden. Dette er naturligvis blot endnu et tegn på landets sørgelige forfatning. Ethvert fungerende samfund havde for længst søgt at udrydde disse skadelige plageånd. Men i dette tilfælde gav abernes manglende tilstedeværelse mig med ét kuldegysninger, selv i den ulideligt fugtige hede. Som en feberamt - en tilstand jeg efter tre års udstationering her kun kender alt for godt - ravede jeg til sidst rundt mellem de latterlige hytter, desperat efter at møde et andet levende væsen.

Forstyrrede tanker fór gennem mit hoved, mens mysteriets omfang gradvist gik op for mig. Hvordan skulle jeg opkræve skatter af en befolning der ikke var der? Det synes måske at være et upassende indfald i daværende stund, men det var ikke desto mindre hvad min udkogte forstand kunne drive det til. Rundtosset af varme og gin rev jeg forhæng efter forhæng til side, men fandt kun forladte boliger og propfyldte lagre af mad. Ris i dyngevis, stabler af frugter og nødder, hele hytter fyldt med sukkerør og bønner. Uberørt af skadedyr stod denne overflod af mad blot og gærede kvalmende i varmen.

Om det var ensomheden, den beklumrende temperatur eller noget tredje og helt uforståeligt der skubbede mig ud over utilregnelighedens kant aner jeg ikke. Jeg ved blot at jeg, efter at have gennemledt hele byen uden at finde livstegn, var ved at gå til af tørst. En fornemmelse af at være strandet, som Stevensons uheldige protagonist, på en øde ø midt i junglens ocean. Jeg var en hvid mand, forsvundet på en hvid plet på kortet. Samtidigt følte jeg mig overvåget af væsner uden substans. Fjendtlige drømmeånder undfanget af hemmelige riter, nekromantikeres forkvaklede yngel, der skjulte sig mellem træerne, voksede fra vage fornemmelser til mareridtsagtige halvrealiteter mens jeg dinglede rundt i den tomme by.

Jeg kastede enhver forsigtighed fra mig - næsten. Jeg måtte have væske. Min krop skreg indvendigt. Min hals føltes som var den foret med hampereb. Et kort sekund stod jeg i en hytte med en krukke harsk bøffelmælk. Jeg havde næsten løftet den op til læberne, da den sidste rest af fornuft jeg besad kortvarigt tog magten fra vanviddet. Jeg kastede krukken fra mig, så den knustes mod den lerklinede væg med et skarpt knald. Stanken af fermenteret mælk ramte mig som en kølle i hovedet.

Jeg vaklede ud i byens snirklede gyder og fandt frem til det centrale torv. Som en opiumsdranker der har været tørlagt i en uge, kastede jeg mig over brønden. Med usikre bevægelser fumlede jeg med den ramponerede spand. Der var ikke noget hejsespil, som på en britisk brønd. Kun et slidt tov af *jute*. Bedøvet som jeg var, af det uforklarlige ildebefindende, sansede jeg kun svagt hvad jeg lavede. Jeg ved derfor ikke om spanden overhovedet indeholdt vand, da jeg trak den op fra dybet, eller om den blot føltes overvældende tung for mine tørstsvækkede muskler. Den var næsten oppe ved overfladen da den blev fanget under et udspring i den sjusket udgravede brøndskakt. Irriteret lagde jeg mine svindende kræfter i, men spanden sad fast. Ærgelig lænede jeg med ned i dybet, uden tanke for min egen sikkerhed, hvilket viste sig at være en fejl. Mine fingerspidser kunne lige akkurat strejfe spanden. Jeg lænede mig endnu længede ud, og det naturlige skete:

Svimmel og svag, som jeg var, mistede jeg balancen. Med galden boblende helt op i munden på mig, tumlede jeg ned i brøndens mørke med et kvindagtigt hyl, der ekkoede omkring mig som løsrevne spøgelsesstemmer. Mit fald syntes underligt langsomt, som om jeg svævede de første mange alen, og kun for alvor styrtede de sidste.

Jeg vågnede af min besvimelse og stirrede op mod brøndhullet. Tid gav ingen mening i dette fængsel, men jeg forstod så meget at den østerlandske nat - der er sortere end nogen anden - var faldet på. Uendeligt højt over mig blinkede stjernerne, som om de morede sig over min ulykke. Jeg tog mig til mit værkende hoved. Da jeg efterfølgende studerede mine fingre var det tydeligt, selv i det svage stjerneskrær, at gammelt blod klæbede til dem. Jeg fandt spanden. Også den var blodig. Det var altså smerte og ikke forskrækkelse der havde bragt mig ud i besvimselsens tåger.

Langsomt fik jeg stablet mit mørbankede korpus på benene, der skælvede under vægten. Rummet jeg befandt mig i var forbløffende stort og - tænkte jeg efter at have sundet mig lidt - ligeledes påfaldende tørt, i betragtning af dets funktion. Jeg famlede mig vej rundt langs væggene, hele tiden på vagt over for det giftige kryb der har besat hver en afkrog af denne forrykte ødemark, men igen var der intet spor af liv. Til min overraskelse fandt jeg mure af solide sten da jeg nåede kanten af rummet. Ikke alene det, men jeg fandt også holdere til fakler, placeret mellem udhuggede arabesker i murværket. Jeg fandt mit fyrtøj frem fra uniformsjakken og fik blus på en af faklerne. Min forbløffelse antog stadig nye højder.

De ciselerede sten var dekoreret med bladguld i tykke lag. Intrikate meander-mønstre og afgudsbilleder fyldte hver en kvadrattomme af rummets mure, med undtagelse af et enkelt sted i den fjerneste endevæg, hvor muren var afbrudt af en enorm dør, belagt med plader af skinnende sølv. Uhyrlige mønstre mængede sig i denne dørs dekorationer; vanskabninger med øjne af smaragder og lange sorte gnavertænder af ibenholt. Jeg tabte næsten besindelsen igen over dette uhørte fund af så stor rigdom, men med mine sidste mentale reserver bevarede jeg fatningen. For en stund.

Nysgerrigheden drev mig. Altid den evigt forbandede nysgerrighed. Glemte var mit smertende hoved og min udpinte, sandtørre hals. Med faklen hævet over hovedet og pistolen parat puffede jeg sølvdøren op. Og det var i dette øjeblik jeg mistede forstanden. Hvor mange af mine medfanger her i dårekisten kan nævne det præcise øjeblik hvor djævelen fratog dem al sund tankevirksomhed? Næppe mange, tænker jeg.

Tempelrummet bag døren - for det var selvfølgelig landsbyens tempel jeg i mit uheldige fald havde opstøvet - var et studie i umenneskelig ulyksalighed og dæmonisk blodtørst. Der lå

hundredvis af lig, strøet ud over det enorme, blodtilsølede stengulv. Mænd og kvinder i alle aldre - fra gamle hvidskæg til aflivede, nøddebrune skønheder bestjålet den yndefulde frugtbarhed de havde haft i livet. Der lå børn imellem de voksne. Spædbørn sågar, med deres buttede fingre klemmt sammen i små kuglerunde næver, knyttet af dødsramper og foreviget af blodets størken.

Den kolossale ligdyng af gav en frygtelig stank, men jeg kastede ikke op. Synet var for chokerende til at min krop fattede hvad den burde gøre. Jeg besvime ikke, jeg løb ikke, og jeg bad ikke engang til Den Almægtige. Jeg stod blot målløs og bjergtaget af al den elendighed - alt dette ubeskrivelige fordærv.

Faklens lys fangedes i noget på bagvæggen. Basrelieffer, igen indkapslet i ædelmetaller og indlagt med funkende sten, dækkede muren, men barmhjertigt nok kunne mine øjne ikke gennemtrænge mørket dybt nok, til at opfange detaljer. Det var dog også rigeligt med et samlet indtryk. Gudebilleder der kun kunne være født i et sygt sind, tårnede sig op over et veritabelt gulv af tilbedende menneskekroppe. Guderne havde dyrehoveder, men ikke fra de ædle dyr befolkningen normalt attrå. Disse hoveder var tilspidsede og blikket i deres deforme, kuglerunde øjne var grådigt og nådesløst.

Centralt i dette orgie af vederstyggelige helvedesguder stod en mandshøj statue, der ikke i samme grad som reliefferne lod beskueren abstrahere. Denne statue forestillede slet og ret en enorm, fed rotte, hvis pupilløse øjne var orber af det pureste guld, mens resten var nænsomt udskåret og bemalet træ. Blod drev ned ad kæmperottens vage hage, ud mellem dens gule tænder, og da jeg så ordentligt efter opdagede jeg til min forfærdelse at blodet ikke var malet på. Det flød faktisk, i en pibende strøm fra udyrets kæber, og dryppede ned på gulvet foran dens klobesatte poter.

Det var først da at jeg opdagede resten af dem. Det forekom at de havde været skjult for mit blik indtil det øjeblik hvor jeg opdagede det løbende blod. Men nu så jeg dem kun alt for godt: Rotterne. Overalt, fra hvert et afsjælet legeme i den enorme bunke på gulvet, stak deres spidse små ansigter frem. De borede sig ud gennem maver og trak uforvarende tarme og sener efter sig. De ormede sig vej gennem og mellem de døde kroppe, mens de overstadigt mæskede sig i menneskekød. Hver tomme af hvert kadaver var oversået med små røde bid. Det sidste jeg så før enhver kontrolleret tanke forsagede mig, og mine allermest grundlæggende instinkter overtog, var et barns hoved. Det lå lidt på skrå, som om barnet undrede sig over min uhøflige indtrængen i landsbyens hellighed. Tre øjne mødte mig: Det ene var barnets eget, der blegt stirrede ud til siden. De to andre var rottens. Rotten der spejdede nysgerrigt ud af den anden øjenhule, mens klaret blod løb ned over barnekinden, som striber af tårer.

Hvordan jeg slap ud af den infernalske hule husker jeg intet om. Jeg fomoder at jeg i rendyrket panik fandt kræfterne og modet til at klatre op af det tov spanden hang i. Heller ikke de efterfølgende dage husker jeg. Min guide fandt mig i skoven, hvor jeg slået af komplet sindssyge fægtede vildt omkring mig med sablen og råbte op på den mest meningsløse måde.

Jeg er spærret inde her på anstalten. I mit helt eget Sorte Hul i Calcutta. Der er rotter i væggene. Naturligvis er der det. Rotter er alle steder, hvor mennesker er. Det er rotter i gulvet, og nogle gange vågner jeg endda ved at en rotte klatrer hen over mit ansigt mens jeg sover. Det er rotter overalt. Men jeg er klogere end de primitive, djævleblændte halvvilde i den gudsforladte landsby. Jeg ofrer så meget som muligt af mine sparsomme rationer til rotterne. For de er overalt ...

Animalia

Hun strammede grebet om spisepindene. Det gjaldt om at holde godt fast, så den lille lyserøde klump ikke faldt ned i bunden af glaskassen. På den anden side. Hvis hun strammede for meget til ville klumpen smutte alligevel. Klumpen var våd og blød. Den havde ligget i varmt vand, og i løbet af de få minutter det tog den at tøjle havde den ændret skikkelse. Fra en frossen, glimtende portionsanretning til et blegt, dødt væsen.

Væsenet havde fire bittesmå, korte ben, to sammenklemte øjne og en mave der var et helt lille bakkelandskab af hudfolder. Hist og her stak ensomme, tynde, hvide hår ud fra dens krop. Hun rystede på hovedet og slækkede grebet om pindene en smule. Hvis hun tabte klumpen ville den lande i det fine barkflis. Barkstumperne ville klæbe til den spinkle, fugtige krop. Der ville den ligge til den igen var kold, medmindre hun fjernede den igen, rensede den, varmede den op og forsøgte igen. Hun kunne slet ikke overskue tanken om at håndtere klumpen mere end højst nødvendigt. Hvis hun lod den ligge ville den med tiden rådne.

Der var også en lille mulighed for at Serpe ville finde den mens den stadig var lun. Han ville æde den, men kløjes i barkflisen. På den anden side: Hvis den lå og rådnede ville den efterhånden generere nok gæringsvarme til at Serpe kunne se den med sin termografiske sjettesans. Så ville han æde fordærvet mad og blive syg.

Nej, som altid var det et spørgsmål om at koncentrere sig og udføre fodringen perfekt. Hun skubbede låget til terrariet op med den frie hånd og sænkede spisepindene ned. Serpe måtte være sulten. Han rørte allerede på sig inde under de tre store sten der dannede hans hi. Hun begyndte at føre klumpen rundt i terrariet, en halv centimeter over flislaget. Nogle gange rystede hun en smule på hånden, helt overlagt. Den lunkne klump mellem pindene måtte foregive liv. Ellers spiste Serpe den ikke.

Slangens brede, kantede næse kom til syne i hiets indgang. Tungen spillede febrilsk og ragede duftindtryk til sig. Duften af klumpen. Duften af kunstigt opvarmet kød og spinkle knogler, af blævrende, livløse organer. Af klumpen der var et væsen, der var en ...

Hun lukkede øjnene og bed sig selv hårdt i underlæben. Det var en klump. En portion. Det var Serpes mad. Punktum.

Kolde, lågløse og ædle. Serpes skinnende reptiløjne dukkede frem fra mørket. Hans blik fulgte klumpen, der hoppede rundt i pindenes greb som en marionetdukke ført af en evnesvag. Hun beundrede ham kærligt og forestillede sig hvordan hele hans stærke slangekrop nu spændtes og krummede sig sammen til hug.

Klumpens groteske dans nærmede sig sin slutning. Hun førte den med hoppende bevægelser hen imod hiet og holdt den helt stille. Serpe ville tolke dette som at byttedyret ikke havde opdaget ham og nu holdt et hvil før det igen ville bevæge sig.

Han slog til med ufattelig fart. Som altid nåede hun dårligt at se hvad der foregik. Slangens fjedrende ryggrad udløstes og med et enkelt hug havde han snappet klumpen mellem sine knusende kæber og var på vej ind i hiet igen.

Hendes hånd rystede og denne gang var det ikke overlagt. Det var noget andet. Noget uforklarligt. En velkendt, men samtidig uudgranskelig varme spredte sig fra hendes mave ned til hendes skød. Hun lagde spisepindene fra sig og lukkede terrariet igen.

Gennem glughullet ind til Serpes hi så hun hvordan hans elegante læbeløse gab omsluttede klumpen. Den var dobbelt så stor som slangens hoved, men hun vidste at det ikke var noget problem. Kæberne gled ud af led og han spærrede munden op til et punkt der forekom unaturligt. Grådigt, men med en tålmodighed der forekom vidunderligt arrogant, slugte Serpe klumpen, millimeter for millimeter. Muskler pulserede hele vejen langs den vridende krop og hjalp med at trække føden længere og længere ned i svælget indtil klumpen til sidst forsvandt.

Hun sukkede.

Den nat drømte hun at hun var Serpe.

Følelsen af at befinde sig i et langstrakt, muskuløst legeme, uden arme eller ben, var helt selvfølgelig. Som var hendes tilstedeværelse i drømmekroppen noget organisk, noget medfødt, og ikke blot et lystdrevet blændværk.

Hun snoede sig om sig selv. Bandt gordiske knuder på sin krop, og løste dem igen. Følte den ufattelige styrke bag de smukke, krystallinske skæl og svælgede i den. Hendes sanser var nye. Synet var sløret, hørelsen en sær brusen, men hendes lugtesans udfyldte det sensoriske tomrum. Begeistret registrerede hun, gennem varmesansen og hendes vibrationsfølsomme bug, at der ingen fjender var i nærheden.

Med visheden om at det nærmeste område var sikkert snoede hun sig ud af hiet. Hun strakte sig, til næsten fuld længde, og nød fornemmelsen af barkflisen mod bugen. Det kildede og prikkede behageligt.

Hun følte mæthed. En rundet bule midt på kroppen afslørede måltidet tydeligt. Buen beskrev en fed rotteunges krumme ryg. Fuld af lækkert kød og kalkholdige ben. Et menneskeligt indfald fik hende til at spille med tungen, som om hun slikkede sig om munden.

Med en kropsbevidsthed langt over et menneskes fatteevne mærkede hun hvordan musklerne omkring mavesækken trak sig sammen og åbnede sig på skift, for at mose rotteungen og hjælpe mavesyren med opløsningsprocessen. Det boblede lystigt i hendes indvolde, og endnu en svag, menneskelig impuls sendte søde kuldegysninger op langs hele den lange rygrad.

Men kuldegysningerne gled lige så langsomt over i begyndende krampe. En sviende smerte spredte sig fra mavesækken, der pludselig begyndte at svulme op. Hun krummede sig ufrivilligt sammen og hvæsed. Gloede olmt på sin forræderiske midje med øjne der pludseligt så noget utroligt.

Varme ulmede i hendes koldblodede krop. Inde i hende! En tiltagende rødmen blandt alt det blå, blev hurtigt flammende orange, dekoreret med et årenet af solgule kanaler. Blodårer! Levende kød! Liv!

Smerten intensiveredes til det uudholdelige i takt med varmestyrken, mens hun vred sig magtesløst. Hendes bugtende kamp udgravede fordybninger i flislaget og sendte barkstykker i alle retninger. Så brød noget gennem hendes skællede yderham.

Et nøgent, delvist borttætset hoved – spidst og med lange gule tandstumper stikkende i alle retninger, som piggene på en morgenstjerne – borede sig ud gennem hendes mave. Selv med sin rudimentære, reptilhørelse kunne hun høre det skingre, eksalterede skrig rotten udstødte.

Hun vågnede med et spastisk spjæt og satte sig op i sengen, gennemblødt af sved og hulkende hysterisk. Varme tårer flød ned over hendes fugtklamme kinder. Angsten greb hende om halsen og kvalte hende.

Hun sad sådan i lang tid, og bekæmpede langsomt trangen til at skrigе og kroppens panikslagne forsøg på at hyperventilere. Endelig, efter hvad der forekom hende som timer, kunne hun skælvende komme på benene.

Hun besluttede sig for at lave en stærk kop te. Muligvis med en solid sjat rom. Mareridtet måtte skylles ned. Hun trådte ud på det kølige gulv i gangen. Der lugtede underligt i lejligheden, men hun var så konfus oven på den rædsomme drøm at hun ikke var sikker på om lugten var virkelig.

Fra stuen udbredte det diffust røde skær fra Serpes varmelampe blodige fangarme over det spejlblanke parketgulv. Lugten blev stærkere som hun nærmede sig stuen. En lugt af ... Pels! Våd pels. Pels gennemvædet af brakvand og blod.

Fra gangen rakte hun ind og fandt famlende lyskontakten. Hun trykkede på den, og sparepæren i den nærmeste bordlampe begyndte at brumme. Langsomt vågnede pæren til dåd, og jog mørket på flugt. Mørket der barmhjertigt havde skjult sandheden for hende.

Hun stirrede på dem. Rotterne stod på bagbenene, skulder ved skulder. De optog hele stuegulvet. Et levende hav af onde, natsorte øjne, sylespidse, gule tænder og uudslukkelig hævnørst.

Og så var de over hende. De omsluttede hende, som et loddent, kriblende og hvinende liglagen. Tusind små sår sprang åbne samtidigt, og tusind snerrende, kampgale struber boltrede sig i hendes blod. Hun faldt om på gulvet, begravet i den pelsede, kloakstinkende horde, ude af stand til at opfatte omfanget af smerte. Det sidste hun så, inden rotterne i deres blodtørstige afsind flåede hende i småstykker, var Serpe.

Han lå i terrariet, hel og i live, og så på hende med sine underskønne øjne. Han var sikker bag de tykke glasvægge. Hun smilede lyksaligt og blinkede til ham med det øje der endnu ikke var bidt itu.

”Jeg elsker dig” hviskede hun.

Transcendens

Det er helt sikkert ikke noget rotter gør normalt. Rotter bygger ikke reder i døde kroppe. Men den her rotte gjorde, og siden kom der flere til. Det var regnen der havde skubbet rundt på den løse jord. Jeg var ikke begravet særligt dybt nede, og pludselig stak min skulder, mit bryst, min hals og mit øre op. Jeg var blevet kylet ned i det hul, uden videre omtanke. Ikke noget med at lægge mig pænt, med foldede hænder og lukkede øjne. Næh. Bare sådan lidt tilfældigt henstrøet. Rotten kom i de tidlige aftentimer. Solen var rød og skyerne stærkt lyserøde. Skoven var ganske stille. I det fjerne høstes kanontorden og klaprende salver fra automatvåben.

Rotten var et skravlet eksemplar, og dens ene øre var bidt halvt af. Betændte klumper kronede de flossede kanter. Dens vibrerende snude og kulsorte perleøjne undersøgte mit bryst. Det havde været et ganske smukt bryst. Nu var det sortnet af anløbet blod, smurt ind i mudder og flager af blodblandet snavs. Brystvorten var gennemsåret af et kirurgisk instrument og såret havde aldrig nået at hele. Brystet, der før havde været struttende og kødfyldt, var nærmest faldet sammen – som en mislykket soufflé – af mangel på næring. Mine ribben var tydelige gennem den gulnede hud. Intet af dette virkede til at genere rotten. Jeg var også selv ret ligeglad. Rotten begyndte at famle med poterne. Dens skarpe kløer gik gennem huden ret let. Råddenskab var ikke langt fremskreden på det tidspunkt, og kødet klyngede sig stadig til mine knogler. Da solen endelig forsvandt helt begyndte rotten at æde mig.

Først udvidede den det hul den havde lavet med kløerne, og da det var stort nok begyndte den at bruge sine hvasse fortænder. Den åd sig ind i mit bryst, først ved at gnave i cirkler så hullet blev yderligere udstrakt – dernæst ved at stikke hele det spidse hoved ind i mig mens den blev ved at spise. Fedtet var blevet knoklet af mine bryster i lejren. De rige depoter, der havde nydt mange mænds opmærksomhed, var reduceret til nogle tynde rander. Rotten fortærede dem indifferent. Da den nåede ind til ribbenet stoppede den. Da var det så småt ved at lysne, og kanonerne bragede ikke længere så voldsomt. I en lysning nogle få kilometer væk sloges udsultede soldater om et maddepot. De borede bajonetter ind i hinanden, og omfavnede deres modstandere med stor ømhed. Rotten pilede sin vej. Der gik timer.

Hen på eftermiddagen kom rotten igen. Den havde en ven med denne gang. En lidt lysere rotte – den første var mørkebrun. Jeg kunne lugte at den nye rotte var en han. Han udsendte en inciterende duft af manddom. Sammen løb de ind i mig og begyndte at skrabe kød og brusk af mine ribben. Luften genlød af skrig. Mens rotterne arbejdede døde et par tusind mand i et kæmpemæssigt panserslag nogle kilometer mod nordøst. Sværme af rædselsslagne ænder og skarver fyldte himlen. Sort røg jagtede dem dovent. Mulden omkring mig emmede af fugt, selvom meget af væden havde forladt jorden i de tidlige formiddagstimer. En tynd dis kælede for træerne i skoven, hvis blade så småt var begyndt at blive grønbrune. Det var meget sent på sommeren, og temperaturen var på vej ned. Fuglene skreg over os – mine rotter og jeg – men ellers var dagen begivenhedsløs. Efter en times tid bed den ene af rotterne ned mellem ribbenene og ud på den anden side. En kold snude dirrede tæt ved mit hjerte. Den anden kolde snude var i gang med at finde vej forbi min mave. Små syle karvede en passage mellem indvoldene, og trådsenerne blev bidt over for at gøre plads til en

aflang, brun, pelset krop. Da natten igen faldt på nåede begge rotter målet samtidigt. De åd grådigt af mit hjerte, indtil kun tre fjerdedele var tilbage. Så løb de deres vej.

Ormene havde fundet mine fødder, og begyndte at nappe til dem hen mod midnat. To desertører løb prustende forbi mig. Den ene snublede over en rod og tumlede rundt. Han landede halvt ovenpå mig, og udstødte et vræl. Den anden tyssede hysterisk på ham, halede ham på benene og fortsatte uden at værdige mig et blik. Den nyligt genopstandne gloede på mit hullede bryst. Så kastede han op i kraftige ryk, ud over sine bukser og en stor kampesten der lå i nærheden. Han rejste sig – nærmest skamfuld, med en tåre i det ene øje – og haltede efter sin kammerat.

Da rotterne kom tilbage morgenen efter var mit blod fuldstændigt koaguleret. Min hud præsenterede sig som grønligt pergament udsmykket med sindrige mønstre af med små rødsorte årer. Ormene havde fået selskab af et væld af biller og leddyr i løbet af mørket. Den opstigende sol varmede jorden og min krop op, til mine gæsters store fornøjelse. Rotternes allestedsnærværende snuder skræmte de fede fluer væk, der havde besøgt mit leje i den måneløse nat, men befrugtningen var allerede sket. Jordskorpen sitrede, optændt af fjerne bombenedslag. I løbet af den dag åd de skrantende, sultplagede gnavere sig mætte i resten af mit hjerte – og jeg var fri. De var det meste af dagen om det. Hen mod aften stak de ikke af mellem træerne som de plejede. De hentede forskelligt kvas og blade, og fyldte hulningen bag mine ribben op. Den nat parrede de sig i mit bryst, hurtigt og effektivt, uden sødme eller suk. Imens forsvandt dele af mine tæer ned i ormemaverne.

Det blev morgen og det blev aften, og de æg som spyfluerne havde efterladt mig som værtindegave klækkede. Min krop tog velvilligt imod mange tusinder små nyfødte. Rotterne blev ellevilde, og begyndte at labbe maddikerne i sig. En stærk lugt af protein fyldte luften, hver gang en rotte tyggede sammen om en mundfuld.

Der gik tre uger, og rotterne åd sig langsomt gennem muskler og organer. Der kom nogle gange andre rotter, og de fik lov at spise lidt, men løb derefter igen. Maddiker og andet kryb mæskede sig i mig, og bakterierne gjorde deres indtog. En duft af ammoniak bredte sig over mig og tiltrak myrer og mider. Krigen var flyttet et andet sted hen. Længere og længere væk, efterhånden som den ene side trak sig tilbage. To pansrede køretøjer, fra invasionshærens bagtrop, var ved at udrydde en landsby. Vognenes bæltter var godt sat til med kværnede indvolde og mudret jord, mens mundingsflammer og udstødningsskyer stod ud af deres metalkroppe. Huse blev knust og mennesker blev trukket mange meter lange under køretøjernes vægt. Da skete det. Seks små nøgne rotteunger blev født i den mørke grotte hvor min livmoder havde været. Med blinde øjne snusede de rundt i mit indre. Den store hunrottes mælk var utroligt rig, efter at have spist af mig så længe. Ungerne kunne smage mit kød i den mælk, min styrke, og jeg følte mig stolt over mit afkom.

Da ungerne blev født var der næsten intet af mig tilbage, men den smule kød der var fik de snart tænder nok til at spise. De pilede rundt i mig og blev hurtigt større. Den store hun var allerede drægtig igen på det tidspunkt, og hun svulmede op som en ballon. Der var ikke mere næring tilbage i mig, men da hannen gravede dybere – ned igennem min blotlagte hofteskål – fandt den resterne af mange flere ligesom mig. Flere fra lejren. Dernede var de også blevet til knogler, men der var et mylder af småkravl, som rotterne lystigt opåd. Der gik lang tid. Kuld fulgte kuld og til sidst var rotterne mange hundrede. De løb gennem tunneller af os, og byggede forråds-kamre i vores brystkasser. Lune reder i vores hjerne-kister holdt ungerne varme, og stadig var mylderet af insekter og orme uendeligt.

Jeg begyndte at opfatte anderledes. At opfatte indirekte og alligevel få den fulde fornøjelse af indtrykkene. Jeg følte rotterne krybe rundt på tusindvis af afgnavede knogler. Jeg følte ravne og måger flå mavesækken ud på en døende soldat, efterladt i pigtråden af sine kammerater. Jeg lugtede benzinbranden, og nød den sødmefyldte smerte, mens hektar efter hektar af bøgeskove forgik. Jeg sitrede af fryd når kemikalierne sivede ned igennem markmulden og myrdede alt liv. Jeg smagte på fuglenes rædsel og børnenes sodgrumsede tårer. Da egern og pindsvin og mus og muldvarpe og snoge og væsler kom i vejen for giftgassen var det *mine* blodige lunger de kastede op, *min* ekstase over at dø de dirrede af, *min* grødede orgasme der vældede op i dem.

